DOMSTOLENS DOM (sjätte avdelningen)

den 24 oktober 1996 *

I mål C-73/95 P,

Viho Europe BV, bolag bildat enligt nederländsk rätt, med säte i Maastricht, Nederländerna, företrätt av advokaten Werner Kleinmann, Stuttgart, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatfirman Marc Loesch, 8, rue Zithe,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 12 januari 1995 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (första avdelningen) i målet Viho mot kommissionen (T-102/92, REG s. II-17),

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Bernd Langeheine, rättstjänsten, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

* Rättegångsspråk: tyska.

med stöd av

Parker Pen Ltd, bolag bildat enligt engelsk rätt, Newhaven (Förenade kungariket),

intervenient,

meddelar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden G. F. Mancini samt domarna C. N. Kakouris och H. Ragnemalm (referent),

generaladvokat: C. O. Lenz,
justitiesekreterare: R. Grass,

med hänsyn till referentens rapport,

och efter att den 25 april 1996 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 14 mars 1995 har Viho Europe BV med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen överklagat domen av den 12 januari 1995 i målet Viho mot kommissionen (T-102/92, REG s. II-17, nedan kallad den överklagade domen), genom vilken förstainstansrätten har ogillat talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 30 september 1992 om avslag på klagomålet av den 22 maj 1991 (nedan kallat det ifrågasatta beslutet).

2 Av förstainstansrättens domskäl i den överklagade domen framgår följande:

"1. Sökanden, det nederländska bolaget Viho Europe BV (nedan kallat Viho) saluför kontorsprodukter genom grossistförsäljning samt importerar och exporterar sådana produkter.

...

4. Parker Pen Ltd (nedan kallat Parker), ett engelskt bolag, tillverkar ett stort sortiment av pennor och liknande artiklar som man säljer i hela Europa via dotterbolag eller självständiga återförsäljare. Försäljningen och marknadsföringen av Parkerprodukter via dotterbolag samt dessas personalpolitik kontrolleras av en lokal grupp bestående av tre chefer, nämligen en regionchef, en ekonomichef och en marknadsföringschef. Regionchefen är medlem i moderbolagets styrelse.

5. Efter att utan resultat ha försökt ingå avtal med Parker för att få försälja Parkerprodukter på samma villkor som dotterbolagen och de självständiga återförsäljarna lämnade Viho den 19 maj 1988 in klagomål mot Parker med hänvisning till artikel 3 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT nr L 13, 1962, s. 204, nedan kallad förordning nr 17), där Viho anklagade Parker för att hindra export via distributörerna av Parkers produkter, för att dela upp den gemensamma marknaden i nationella marknader i medlemsstaterna samt för att på de nationella marknaderna på konstlad väg hålla priserna uppe på Parkerprodukter.

6. Till följd av dessa klagomål inledde kommissionen en utredning för att undersöka avtalen mellan Parker och dess självständiga återförsäljare.

7. Den 22 maj 1991 lämnade Viho in nya klagomål mot Parker, vilka registrerades hos kommissionen den 29 maj 1991, där man hävdade att Parkers distributionspolitik, bestående i att dotterbolagen förpliktades att begränsa spridningen av Parkerprodukter till vissa tilldelade områden, utgjorde ett brott mot artikel 85.1 i EEG-fördraget (numera EG-fördraget; nedan kallat fördraget).

8. Kommissionen delgav Parker klagomålen den 21 januari 1991 (som en del av förundersökningen beträffande avtalen mellan Parker och dess självständiga återförsäljare), och efter att Parker inkommit med svaromål den 16 april och den 31 maj 1991 hölls som en del av förundersökningen beträffande avtalen mellan Parker och dess självständiga återförsäljare en förhandling i Bryssel den 4 juni 1991 varvid företrädare för Viho, API, Herlitz och Parker deltog.

9. På kommissionens begäran avgav Parker ett kompletterande yttrande den 21 juni 1991, vari medgavs följande: Beställningar från lokala kunder till Parkerkoncernen hänskjuts till de lokala Parkerdotterbolagen, eftersom dessa bedöms bättre kunna svara på dylika förfrågningar. Det är därför som Viho, ett nederländskt bolag, efter att ha begärt leverans från Parkers tyska dotterbolag av detta hänvisades till det nederländska dotterbolaget, som det ålåg att ombesörja de begärda leveranserna.

10. Den 5 mars 1992 meddelade kommissionen Viho att man, med tillämpning av artikel 6 i kommissionens förordning nr 99/63/EEG av den 25 juli 1963 om sådana förhör som avses i artikel 19.1 och 19.2 i rådets förordning nr 17 (EGT nr L 127, 1963, s. 2268), avsåg att avslå klagomålet av den 22 maj 1991. Som skäl angavs att Parkers dotterbolag ansågs vara helt beroende av Parker Pen UK och att de saknade reell självbestämmanderätt. Kommissionen ansåg att Parkers distributionssystem inte går utanför de ramar som domstolens rättspraxis satt som gräns för att utesluta tillämpning av artikel 85.1 i fördraget och att man inte kunde se på vilket sätt detta system skulle avvika från en normal arbetsfördelning inom en företags-

koncern. Kommissionen antydde också att det, för att möjligen komma fram till en annan slutsats, fanns anledning att först göra nya utredningar och efterforskningar.

11. I ett yttrande till kommissionen den 6 april 1992 bestred Viho att Parkers hänvisningssystem kan bedömas som ett enbart internt handlande i den mån som systemet innebär att utomstående berövas möjligheten att göra uppköp där de vill på den gemensamma marknaden, och där det tvingar dem att göra uppköp enbart hos det dotterbolag som finns på den ort där de själva har sin verksamhet. Även om inget hindrar att en koncern organiserar sitt distributionssystem så att ett dotterbolag anförtros all försäljning av koncernens produkter i en medlemsstat, kan koncernen emellertid inte tvinga köparna att göra uppköp endast hos ett bestämt dotterbolag, under hot om att de annars gör sig skyldiga till ett inkorrekt handlande.

12. Som svar på Vihos klagomål av den 19 maj 1988 fattade kommissionen den 15 juli 1992 beslut nr 92/426/EEG, om tillämpningen av artikel 85 i EEG-fördraget (IV/32.725 — Viho mot Parker Pen, EGT nr L 233, s. 27), där kommissionen dels konstaterade att Parker och Herlitz brutit mot artikel 85.1 i fördraget genom att i ett avtal dem emellan inkludera ett exportförbud, dels ådömde Parker att betala 700 000 ecu och Herlitz 40 000 ecu i böter. Herlitz och Parkers överklaganden av detta beslut den 16 respektive den 24 september 1992 resulterade i två domar från förstainstansrätten den 14 juli 1994, Herlitz mot kommissionen, T 66/92, Rec. s. II-531, respektive Parker mot kommissionen, T-77/92, Rec. s. II-549, vilka har vunnit laga kraft.

Det ifrågasatta beslutet

13. Den 30 september 1992 avslog kommissionen Vihos klagomål av den 22 maj 1991. I sitt beslut förklarade kommissionen att det distributionssystem

Parker inrättat i Tyskland, Frankrike, Belgien, Spanien och Nederländerna för försäljning av sina produkter via dotterbolag etablerade i dessa länder uppfyller de villkor domstolen har ställt för att artikel 85.1 i fördraget inte skall vara tillämplig, med motiveringen att 'dotterbolagen och moderbolaget utgör en ekonomisk enhet inom vilken dotterbolagen inte självständigt kan bestämma sitt agerande på marknaden' och att 'uppdelningen i avgränsade försäljningsområden för varje Parker-dotterbolag för övrigt inte går utöver vad som kan anses som nödvändigt för att säkra en riktig arbetsfördelning inom en koncern'. Kommissionen godtog också att Parker hade rätt att vägra att sälja till Viho till de priser och på de villkor som beviljades de självständiga återförsäljarna, utan att bryta mot kartellförbudet."

3 Av den överklagade domen framgår att klaganden bland annat hade yrkat att förstainstansrätten skulle förklara det ifrågasatta beslutet ogiltigt medan kommissionen hade yrkat att talan skulle ogillas.

4 Till stöd för sina yrkanden åberopade klaganden tre grunder, av vilka den första avsåg brott mot artikel 85.1 i fördraget, den andra brott mot artikel 86 i fördraget och den tredje brott mot artikel 190 i fördraget.

5 Såvitt gäller den första grunden innehållande ett påstående om brott mot artikel 85.1 i fördraget fastslog förstainstansrätten inledningsvis följande:

"31. Denna grund består av två delar. Sökanden har först och främst gjort gällande att Parkers system, bestående i att tvinga sina dotterbolag att hänskjuta beställningar från kunder från en annan medlemsstat till dotterbolaget i kundens land, fyller samma funktion som uttalade exportförbud mot återförsäljare med ensamrätt, nämligen ett upprätthållande av nationella marknader, och en avskärmning

mellan dem för att hindra, minska eller snedvrida konkurrensen inom den gemensamma marknaden. Sökanden har vidare hävdat att detta system innebär en kollektiv diskriminering av handelspartnerna genom att olika villkor tillämpas för likvärdiga prestationer, vilket inte är tillåtet enligt artikel 85.1. d."

6 Såvitt avser den första delen av den första grunden i fråga om förbudet för Parkerdotterbolagen att leverera Parkerprodukter till kunder etablerade i andra medlemsstater än den där dotterbolaget ligger fastslog förstainstansrätten följande:

"47. Inledningsvis kan påpekas att vid tillämpningen av artikel 85.1 i fördraget på avtal inom en koncern har domstolen bedömt att 'när dotterbolaget inte har någon reell självbestämmanderätt beträffande sitt handlande på marknaden, kan förbuden uppräknade i artikel 85.1 betraktas som ej tillämpliga i förhållandet mellan dotterbolaget och moderbolaget när dessa utgör en ekonomisk enhet' (domstolens dom av den 14 juli 1972, ICI mot kommissionen, 48/69, Rec. s. 619, punkt 134). Så även i ovannämnda dom i målet Ahmed Saeed Flugreisen m. fl., där domstolen avgjorde att 'det är inte artikel 85 som är tillämplig när samarbetet i fråga härrör från företag ur en och samma koncern, såvida dessa är moderbolag och dotterbolag och utgör en ekonomisk enhet inom vilken dotterbolaget inte har någon reell självbestämmanderätt beträffande sitt handlande på marknaden'. Domstolen tillade att 'en dylik enhets uppträdande på marknaden kan emellertid falla under artikel 86 tillämpning'. Det följer också av förstainstansrättens rättspraxis att artikel 85.1 i fördraget inte avser annat än förhållandena mellan ekonomiska enheter som kan konkurrera med varandra, och att avtal och samordnade förfaranden mellan företag i en koncern som utgör en ekonomisk enhet är uteslutna (dom av den 10 mars 1992, SIV m. fl. mot kommissionen, T-68/89, T-77/89 och T-78/89, Rec. s. II-1403, punkt 357).

48. I det aktuella fallet är det å ena sidan klarlagt att Parker innehar 100 procent av kapitalet i de dotterbolag som finns i Tyskland, Frankrike, Belgien och Nederlän-

derna. Det framgår å andra sidan av den beskrivning av dotterbolagens verksamhet som Parker har ingett, och som inte ifrågasatts av klaganden, att dotterbolagens försäljningsåtgärder och marknadsföring styrs av en regional grupp som utses av moderbolaget och som även kontrollerar försäljningsmålen, försäljningsmarginalerna, försäljningsomkostnaderna, 'cashflow' och lagren. Denna regionala grupp föreskriver även vilket sortiment som skall försäljas, den kontrollerar reklamåtgärder och ger anvisningar beträffande priser och rabatter.

49. Förstainstansrätten drar härav slutsatsen att det är med rätta som kommissionen i punkt 2 i sitt beslut har betecknat Parkergruppen som en 'ekonomisk enhet inom vilken dotterbolagen inte självständigt kan bestämma sitt handlande på marknaden'.

50. Härefter kan anmärkas att, enligt domstolens rättspraxis, begreppet företag 'placerat i ett konkurrensrättsligt sammanhang måste förstås som angivande av en ekonomisk enhet utifrån avsikten med avtalet i fråga, även om enheten i juridisk mening består av flera fysiska eller juridiska personer' (dom av den 12 juli 1984, Hydrotherm, 170/83, Rec. s. 2999, punkt 11). På samma sätt har förstainstansrätten bedömt att 'artikel 85.1 i fördraget vänder sig till ekonomiska enheter som var och en består av en enhetlig organisation med personal, materiella och immateriella tillgångar och som på ett varaktigt sätt följer ett bestämt ekonomiskt mål, som en organisation som kan medverka till en överträdelse enligt denna artikel' (dom av den 10 mars 1992, Shell mot kommissionen, T-11/89, Rec. s. II-757, punkt 311). Sålunda, i enlighet med konkurrensreglernas ändamål, har moderbolagets och dotterbolagens gemensamma uppträdande på marknaden företräde framför den formella separationen mellan bolagen, vilken följer av deras olika juridiska personligheter.

51. Härav följer, när det inte handlar om självständiga ekonomiska viljor som samverkar, att relationerna inom en ekonomisk enhet inte kan ge upphov till ett avtal mellan företag eller ett samordnat förfarande som begränsar konkurrensen enligt artikel 85.1 i fördraget. När som i föreliggande fall dotterbolaget i och för sig är en egen juridisk person men inte självt kan bestämma över sitt handlande på marknaden utan följer de instruktioner som moderbolaget, som till 100 procent

kontrollerar dotterbolaget, direkt eller indirekt meddelar, är de förbud som uppräknas i artikel 85.1 inte tillämpliga på förhållandena mellan dotterbolaget och moderbolaget, med vilket det förstnämnda utgör en ekonomisk enhet.

52. Parkers distributionspolitik, som består i att förbjuda sina dotterbolag att leverera till kunder från andra medlemsstater än den där dotterbolaget finns, kan förvisso bidra till att bibehålla och dela upp de olika nationella marknaderna och härigenom motarbeta ett av de grundläggande målen för genomförandet av den gemensamma marknaden. Icke desto mindre framgår det av ovan citerade rättspraxis att en sådan politik, tillämpad av en ekonomisk enhet som Parkergruppen inom vilken dotterbolagen inte har någon självständig möjlighet att bestämma sitt handlande på marknaden, inte faller inom tillämpningsområdet för artikel 85.1 i fördraget.

53. Härav drar förstainstansrätten slutsatsen att det är med rätta som kommissionen beslutat att 'dotterbolagens agerande kan tillskrivas moderbolaget' och att 'det integrerade distributionssystemet, vilket svarar för försäljningen av Parkerprodukter i Spanien, Frankrike, Tyskland, Belgien och Nederländerna via dotterbolag som till 100 procent är verksamma i dessa länder, uppfyller de villkor som domstolen ställt för att artikel 85 inte skall vara tillämplig'.

54. Följaktligen är det förgäves som sökanden har hävdat att de omtvistade avtalen strider mot artikel 85.1 på den grunden att de går utöver en intern arbetsfördelning inom gruppen. Faktum är att man måste konstatera att det följer av ordalydelsen i artikel 85.1 att denna inte avser agerande som i själva verket härrör från en ekonomisk enhet. Det tillkommer dock inte förstainstansrätten att, under förevändning att vissa ageranden — som till exempel de som angivits av sökanden — faller utanför konkurrensreglerna, avvika från lydelsen av artikel 85 i syfte att fylla en eventuell lucka i fördragets kontrollregler.

55. Härav följer att det första delmomentet av grunden beträffande överträdelse av artikel 85.1 är ogrundat."

7 Vad gäller den andra delen av den första grunden i fråga om den påstått diskriminerande behandlingen av Viho med avseende på priser och försäljningsvillkor fastslog förstainstansrätten följande.

"61. Det kan anmärkas att artikel 85.1. d i fördraget förbjuder avtal mellan företag, beslut av företagssammanslutningar och samordnade förfaranden som innebär att man gentemot de olika handelspartnerna tillämpar olika villkor för likvärdiga prestationer på ett sätt som innebär konkurrensmässiga nackdelar för dessa. Den diskriminering som avses i artikel 85.1 måste följaktligen härröra från ett avtal, ett beslut eller ett samordnat förfarande mellan oberoende och självständiga ekonomiska enheter, och inte vara en följd av ett ensidigt agerande av ett och samma företag.

62. Förstainstansrätten påpekar till att börja med att de relationer Parker upprätthåller med sina självständiga återförsäljare är utan relevans för lösningen av den föreliggande tvisten. I alla händelser konstaterar förstainstansrätten att Viho i detta fall inte angivit med stöd av vilket avtal, vilket beslut eller vilket samordnat förfarande mellan Parker och dess självständiga återförsäljare som man anser sig ha diskriminerats.

63. För övrigt har förstainstansrätten ovan (se punkt 51) bedömt det så att Parker och dess dotterbolag utgör en enda ekonomisk enhet, vars ensidiga agerande inte faller under förbuden i artikel 85.1. d i fördraget. Följaktligen föreligger det i detta speciella fall ingen diskriminering av Viho som kan sanktioneras i förhållande till artikel 85.1. d.

64. Härav följer att även det andra delmomentet av grunden beträffande överträdelse av artikel 85.1 i fördraget måste lämnas utan avseende."

8 Vad gäller den andra grunden, innehållande ett påstående om brott mot artikel 86 i fördraget, fastslog förstainstansrätten följande.

"68. Förstainstansrätten anmärker att när talan väcks skall ansökningen innehålla en sammanfattning av grunderna för talan, enligt artikel 19 första stycket i protokollet om EG-stadgan för domstolen, tillämplig vid förstainstansrätten enligt artikel 46 första stycket samma stadga samt artikel 44.1 i förstainstansrättens rättegångsregler. Ansökan skall på grund av detta tydligt uttrycka vad grunden för talan består i, vilket innebär att ett abstrakt omnämnande inte uppfyller kraven i stadgan och rättegångsreglerna (ovannämnda dom i målet Rendo m. fl. mot kommissionen, punkt 130).

69. Förstainstansrätten konstaterar att sökanden i detta fall enbart, utan närmare precisering, har påstått att de viktigaste övriga leverantörerna av pennor och andra kontorsartiklar tillämpar samma distributionspolitik som Parker, och att det bör undersökas om inte artikel 86 i fördraget skulle vara tillämplig på grund av den kollektivt dominerande ställning som de stora tillverkarna på den aktuella marknaden innehar.

70. När det saknas bestämda påståenden avseende de berörda företagens ställning på marknaden, deras eventuella enhetliga agerande eller deras ekonomiska förbindelser, kan enbart en hänvisning i ansökan till artikel 86 i fördraget emellertid inte anses tillräcklig enligt stadgan och rättegångsreglerna.

71. Förstainstansrätten anser dessutom att kommissionen inte var skyldig att göra en utredning för att utröna om tillverkarna av kontorsprodukter eventuellt hade en kollektivt dominerande ställning, eftersom sökandens klagomål av den 22 maj 1991 inte innehöll någon omständighet av sådan natur att den innebar att kommissionen förpliktades att starta en sådan utredning.

72. Härav följer att den andra åberopade grunden avseende brott mot artikel 86 i fördraget skall ogillas."

9 Vad slutligen avser den tredje grunden, innehållande ett påstående om brott mot artikel 190 i fördraget, fastslog förstainstansrätten följande:

"75. Först kan anmärkas att det följer av domstolens och förstainstansrättens fasta rättspraxis att ett beslut som går någon emot skall motiveras på ett sådant sätt att mottagaren kan förstå den vidtagna åtgärden (domstolens dom av den 30 september 1982, Roquette Frères mot rådet, 110/81, Rec. s. 3159, punkt 24, och förstainstansrättens dom av den 29 juni 1993, Asia Motor France m. fl. mot kommissionen, T-7/92, Rec. s. II-669, punkt 30) för att vid behov kunna göra gällande sina rättigheter och kontrollera om beslutet är välgrundat eller inte, samt för att gemenskapernas domstolar skall kunna utöva sin kontroll.

76. Därefter kan påpekas att kommissionen i motiveringen av de beslut som den fattar för att säkerställa en tillämpning av konkurrensreglerna inte är skyldig att ta ställning till alla de argument som parterna framför till stöd för sin talan. Faktum är att det är tillräckligt att kommissionen redogör för de fakta och de juridiska överväganden som är av avgörande betydelse för beslutet (förstainstansrättens domar av den 24 januari 1992, La Cinq mot kommissionen, T-44/90, Rec. s. II-1, punkt 35, och ovannämnda Asia Motor France m. fl. mot kommissionen, punkt 31).

77. Vid genomläsning av det omtvistade beslutet finner förstainstansrätten dock att det i detta anges de sakomständigheter och rättsfakta som varit väsentliga för att sökandens klagomål skulle avslås. Sålunda ges sökanden möjlighet att ifrågasätta det berättigade i beslutet och förstainstansrätten att utöva sin legalitetskontroll. Det omtvistade beslutet är alltså inte bristfälligt motiverat.

78. Det följer av samtliga ovanstående överväganden att talan i sin helhet skall ogillas."

10 I överklagandet har klaganden yrkat att den överklagade domen och det omtvistade beslutet skall upphävas samt att kommissionen skall förpliktas att ersätta

rättegångskostnaderna, inklusive den kostnad som Parker har haft i målet. Kommissionen har yrkat att överklagandet skall ogillas och, troligen i andra hand, att talan skall ogillas. Slutligen har kommissionen yrkat att klaganden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

11 Till stöd för överklagandet har klaganden åberopat tre grunder. Klaganden har under den första grunden gjort gällande att kommissionen brutit mot artiklarna 2, 3c, 3g och 85.1 i EG-fördraget, under den andra grunden att kommissionen brutit mot artikel 86 i EG-fördraget och under den tredje grunden att kommissionen brutit mot artikel 190 i EG-fördraget.

Den första grunden för överklagandet

12 Påståendet att kommissionen har brutit mot artikel 85.1 i fördraget består av två led. Klaganden har för det första gjort gällande att förstainstansrätten felaktigt har fastslagit att det distributionssystem som Parker tillämpar, vilket består i att förbjuda dess dotterbolag att leverera Parkers produkter till kunder etablerade i andra medlemsstater än den där dotterbolaget finns och att tvinga sina dotterbolag att hänskjuta beställningar från sådana kunder till det lokala dotterbolag som är behörigt, inte omfattas av tillämpningsområdet för artikel 85.1 i fördraget. Klaganden har vidare hävdat att förstainstansrätten också felaktigt har fastslagit att Parkers och dess självständiga återförsäljares diskriminerande behandling av Viho inte stred mot artikel 85.1 d.

Den första delen av den första grunden

13 Klaganden har hävdat att den omständigheten att ifrågavarande agerande har ägt rum inom en koncern hindrar inte att artikel 85.1 är tillämplig, eftersom syftet med arbetsfördelningen inom Parkerkoncernen var att bibehålla och dela upp de olika nationella marknaderna genom att skapa ett fullständigt territoriellt skydd. Då ett

företag agerar på detta sätt och dess agerande har skadlig inverkan på konkurrensen skall inte det faktum att det sker inom en koncern medföra att agerandet bedöms annorlunda än då det äger rum mellan Parker och dess självständiga återförsäljare. Klaganden har särskilt påpekat att ett sådant territoriellt skydd hindrar tredje man, och därmed klaganden, från att inom gemenskapen fritt göra sina uppköp hos det dotterbolag som erbjuder de bästa ekonomiska villkoren och från att på så sätt kunna sprida sådana fördelar till konsumenterna.

14 Klaganden anser följaktligen att artikel 85.1, tolkad mot bakgrund av artiklarna 2, 3c och 3g (tidigare artikel 3f i EEG-fördraget), i EG-fördraget skall anses vara tillämplig, eftersom distributionspolitiken i fråga går betydligt längre än till att enbart utgöra en intern arbetsfördelning inom Parker-koncernen.

15 Inledningsvis bör det klargöras, att det i målet är utrett att Parker till 100 procent äger sina dotterbolag i Tyskland, Belgien, Spanien, Frankrike och Nederländerna och att en av moderbolaget utsedd regional grupp styr dotterbolagens försäljnings-och marknadsföringsåtgärder samt övervakar försäljningsmålen, bruttomarginalerna, försäljningsomkostnaderna, "cashflow" och lagren. Denna regionala grupp föreskriver även vilket sortiment som skall försäljas, kontrollerar reklamåtgärder och ger anvisningar beträffande priser och rabatter.

16 Parker och dess dotterbolag utgör således en ekonomisk enhet inom vilken dotterbolagen inte åtnjuter någon verklig rätt att själva bestämma sitt handlande på marknaden, utan tillämpar anvisningar som lämnats av det moderbolag som kontrollerar dem (domen i det ovan nämnda målet ICI mot kommissionen, punkterna 133 och 134, domar av den 31 oktober 1974, Centrafarm mot Sterling Drug, 15/74. Rec. s. 1147, punkt 41, och Centrafarm mot Winthrop, 16/74, Rec. s. 1183, punkt 32, dom av den 4 maj 1988, Bodson, 30/87, Rec. s. 2479, punkt 19, och av den 11 april 1989, Ahmed Saeed Flugreisen och Silver Line Reisebüro, 66/86, Rec. s. 803, punkt 35).

17 Under sådana förhållanden kan inte Parkers distributionspolitik anses vara av sådant slag att artikel 85.1 blir tillämplig, ens i förening med artiklarna 2, 3c och 3g i fördraget, även om politiken huvudsakligen syftar till att dela upp olika nationella marknader mellan dotterbolagen och kan medföra verkningar utanför Parkerkoncernen, vilka skulle kunna påverka tredje mans ställning i konkurrenshänseende. Ett sådant ensidigt agerande kan däremot falla under artikel 86 i fördraget, om förutsättningarna för tillämpningen av denna bestämmelse är uppfyllda.

18 Det var således riktigt av förstainstansrätten att med hänvisning enbart till det faktum att det var fråga om en ekonomisk enhet förklara att artikel 85.1 inte var tillämplig på Parkerkoncernen.

Den andra delen av den första grunden

19 Klaganden anser att förstainstansrätten felaktigt har fastslagit att Parkers distributionssystem inte stred mot artikel 85.1 d av det skälet att det inte innebar att Parkerkoncernen eller dess självständiga återförsäljare diskriminerade Viho med avseende på priser och försäljningsvillkor.

20 I fråga om den diskriminerande behandling som påståtts utövas av Parkerkoncernen har det redan ovan fastslagits att ett sådant agerande, även om det skulle vara utrett, inte omfattas av förbudet i artikel 85.1.

21 I fråga om Parkers och dess självständiga återförsäljares påstått diskriminerande behandling av klaganden har denne klandrat förstainstansrätten för att ha fastslagit

att de relationer som Parker upprätthåller med sina självständiga återförsäljare är utan relevans för lösningen av den föreliggande tvisten.

22 Det bör påpekas att klagandens argument har underkänts i den överklagade domen av två skäl (se den ovan citerade punkt 62). I överklagandet har klaganden endast invänt mot det första skälet, vilket avser argumentets relevans. Klaganden har emellertid inte invänt mot det andra skälet, enligt vilket Viho i alla händelser inte lyckats visa vilket avtal, beslut eller samordnat förfarande mellan Parker och dess självständiga återförsäljare som skulle ha medfört att Viho diskriminerades. Det saknas följaktligen anledning att pröva om detta argument är välgrundat eller inte.

23 Av vad ovan anförts följer att överklagandet inte kan bifallas på denna första grund.

Den andra och den tredje grunden

24 Klaganden har huvudsakligen gjort gällande att förstainstansrätten har åsidosatt bestämmelserna i artiklarna 86 och 190 i fördraget, dock utan att på dessa punkter precisera sina invändningar mot den överklagade domen. Klaganden har i stället nöjt sig med att hänvisa till den ansökan jämte bilagor som ingavs till förstainstansrätten.

25 Det bör erinras om lydelsen av artikel 112.1 c i domstolens rättegångsregler, enligt vilken de rättsliga grunder som klaganden åberopar till stöd för sina yrkanden skall anges i överklagandet. Därav följer att ett överklagande skall innehålla precisa uppgifter om vilka delar som klandras i den dom som begärs upphävd och om de rättsliga argument som åberopas till stöd härför.

26 Ett överklagande som endast innehåller upprepningar eller återgivanden av grunder och argument i den lydelse som redan framförts vid förstainstansrätten, bland dem sådana som förstainstansrätten uttryckligen inte har godtagit, uppfyller inte detta krav. Ett sådant överklagande är i själva verket endast en begäran om omprövning av den ansökan som ingivits till förstainstansrätten, vilket enligt artikel 49 i EG-stadgan för domstolen faller utanför domstolens behörighet (se särskilt beslut av den 26 september 1994, X mot kommissionen, C-26/94 P, Rec. s. I-4379, punkt 10—13).

27 I föreliggande fall innebär de båda av klaganden åberopade grunderna endast en hänvisning till de av klaganden i målet vid förstainstansrätten redan framförda grunder som förstainstansrätten lämnat utan avseende.

28 Under dessa omständigheter kan den andra och den tredje grunden inte tas upp till prövning.

29 Då överklagandet således inte kan vinna bifall på någon av de åberopade grunderna, skall det ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

30 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som i enlighet med artikel 118 i samma regler skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klaganden har tappat målet, skall denne ersätta kostnaderna i denna instans.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

följande dom:

1) Överklagandet ogillas.

2) Klaganden skall ersätta rättegångskostnaderna.

Mancini Kakouris Ragnemalm

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 24 oktober 1996.

R. Grass

Justitiesekreterare

G. F. Mancini

Ordförande på sjätte avdelningen